

Uloga postmodernističkih postupaka u romanu Nemoj reći nikome, Maje Brajko Livaković u pristupu osjetljivim temama / The role of postmodernist procedures in the novel Don't tell anyone, by Ma

Marković, Matilda

Osnovna škola Draganići

matilda.markovic@skole.hr

Odgoj i obrazovanje za socijalnu i kulturalnu raznolikost

Broj rada: 84

Sažetak

U radu se detaljno interpretiraju i opisuju postmodernistički postupci koje je autorica, suvremena hrvatska spisateljica, Maja Brajko Livaković upotrijebila u romanu Nemoj reći nikome. U romanu za mlade Nemoj reći nikome, autorica Maja Brajko Livaković (2012) problematizira svakodnevicu jednog tinejdžera i mladenačku komunikaciju internetom koja, iako djeluje bezazleno, za sobom povlači brojne probleme, izazove i opasnosti. Tako jedna sasvim bezazlena internetska komunikacija glavnu protagonisticu romana na gnjusnan način uvlači u mrežu kriminala, iz koje teško pronalazi izlaz. Roman tako otvara brojne osjetljive teme poput prostitucije, prodaje organa, izrabljivanja mladih djevojaka i kršenja osnovnih ljudskih prava i ljudskoga dostojanstva kojima obiluje naša svakodnevica. Problemiziranje bezazlene mladenačke komunikacije internetom šalje jasnu poruku čitatelju da je internetski svijet nestvaran, da je on nečija tvorevina nastao iz brojnih ili pozitivnih ili negativnih poriva. U sadržaj teksta ovoga romana implementirani su različiti intertekstovi koji simuliraju online komunikaciju često su vjerna preslika realne komunikacije, lišeni pravopisnih i jezičnih pravila i zakonitosti poput blogova, tekstova chat komunikacije koji predočavaju digitalnu komunikaciju, različita jezična podebljavanja, podcrtavanja i tekstovi pisani velikim tiskanim slovima kako bi se dočaralo psihološko stanje glavnoga lika, tekstovi tiskanih novina i časopisa, fusnote i citiranje drugih umjetničkih tekstova. Hipermedijacija se u ovom romanu tako postiže prije svega tekstualnim i grafičkim oblikovanjem teksta, odnosno simulacijom prijepisa tekstova iz drugih medija, a ostvaruje se strategijama preoblikovanja teksta, odnosno tekstualno konotiranim signalima o drugačijem porijeklu tekstualne poruke tzv. uz-tekstualnim znakovima. Odnose se upravo na primjere citiranja tekstova iz dnevnih novina, tekstove objavljene na blogu ili tekstove online ili digitalne komunikacije. Njihova je uloga postići dojam autentičnosti, objektivnosti i ozbiljnosti, a time i približiti djelo mladome čitatelju. Stoga tekstovi često odstupaju od jezičnoga standarda, a jezik i stil pisanja odgovara mladenačkom u kojem se jezična pravila i gramatička korektnost pisane poruke stavlja u drugi plan. Tako je vrlo čest primjer neispravna uporaba velikoga slova, izostavljanje interpunkcija, gomilanje rečeničnih znakova što je obilježje suvremene digitalne mladenačke komunikacije.

Ključne riječi

Marković, Matilda

Primary school Draganići

matilda.markovic@skole.hr

Education for social and cultural diversity

Number of the paper: 84

Abstract

The paper interprets and describes in detail the postmodernist procedures used by the author, contemporary Croatian writer, Maja Brajko Livaković in the novel Don't Tell Anyone. In this novel for young adults, the author, Maja Brajko Livaković (2012) problematizes the everyday life of a teenager and youthful communication on the internet, which, although it seems harmless, entails numerous problems, challenges, and dangers. Thus, a completely harmless internet communication drags the main protagonist of the novel into a criminal network in a heinous way, from which she has difficulty finding a way out. Thus, the novel opens numerous sensitive topics such as prostitution, organ sales, exploitation of young girls, and violations of basic human rights and human dignity that abound in our everyday life. The issue of innocent youth communication on the internet sends a clear message to the reader that the internet world is unreal, that it is someone's creation born of numerous positive or negative impulses. The text of this novel incorporates numerous intertexts that faithfully mimic online communication, often replicating the unedited and ungrammatical style of real-life blogs and chat conversations. These intertexts include digital communication features like bolding, underlining, and capitalization, which are used to convey the psychological state of the main character. Additionally, the novel includes excerpts from printed newspapers and magazines, as well as footnotes and citations of other artistic texts. In this novel, hypermediation is achieved primarily through textual and graphic formatting, i.e. simulating the transcription of texts from other media, and it is achieved through strategies of text reshaping or textually connoted signals about a different origin of the textual message, the so-called with text characters. They refer precisely to the example of quoting texts from daily newspapers, texts published on a blog or texts from online or digital communications. Their role is to achieve an impression, authenticity, objectivity, and seriousness, and over time to bring the work closer to the young reader. Often, therefore, precisely these texts deviate from the language standard, and the language and style of writing corresponds to that of youth, in which language rules and grammatical correctness of the written message are put in the background. Thus, it is a very common example of improper use of capital letters, omission of punctuation, accumulation of sentence characters, which is a feature of contemporary digital youth communication.

Key words

hypermediation, intertextuality, jargon, postmodernist procedures, sensitive topics

Revizija #2

Stvoreno 14 rujna 2024 09:06:27 od Marijana Kardum

Ažurirano 21 rujna 2024 11:39:28 od Martina Gajšek